

Pismo Anni Frank

Neću se praviti da znam o čemu govoriš. Neću se praviti da znam što je rat jer, da budem iskrena, ne znam... Ne znam kako je to godinama biti zatvorenik vlastitog doma, ne znam što prolaze ljudi u logoru, ne znam kako je to izgubiti nekoga na bojištu. O tom velikom pojmu „rat“ znam samo ono što sam naučila u školskim klupama i tijekom kratkih i nepotpunih priča starijih. To je nešto o čemu se ne govori osim ako nije nužno i neizbježno, a čak i ako se govori, šapuće se da neki drugi ljudi, moćniji i važniji od nas, koji imaju drugačije poglede na svijet, ne bi čuli. I zato ti se divim... Jer ti nisi šutjela! Jer si sve te užase dala stranicama dnevnika da ih 80 godina poslije ja mogu pročitati te da moja generacija i svi sljedeći naraštaji naučimo što je rat. Da naučimo zašto se nešto takvo više nikada ne smije ponoviti.

Čak i uz ovo što si napisala, još uvijek ne znam kako ti je bilo, ali ruku na srce, ni ne mogu znati. Samo oni koji su bili u ratu znaju što je zapravo rat. Osjećam potrebu utješiti te i kazati ti da ćeš ubrzo opet sjesti u školske klupe... ali ne mogu. Ne mogu slijepcu opisati ljepote duginih boja... Ne znam ni kako da te utješim, ja, koja ovo piše iz udobne fotelje, sa svježe opranom kosom i novom odjećom te večerom na stolu. I sad bih ja, u teoriji, tebi trebala napisati: „Bit će bolje, znam kako ti je, suosjećam s tobom.“ Žao mi je što ti to moram reći, ali tebi kao pojedincu neće biti bolje. Da budem do kraja iskrena, mislim da i ti to sama znaš. Svi ste se vi već pomirili s činjenicom da ćete možda umrijeti... Usuđujem se reći da ste i spremni na smrt (koliko spremni možete biti)... I zato, draga moja, najbolji savjet koji ti mogu dati jest da vjeruješ toj slatkoj laži da ćete preživjeti i zasad zaboravi gorku istinu. Ne odustaj! Čak i ako znaš kako će tvoja priča završiti, digni glavu i nasmiješi se. Nasmiješi se u inat svima koji te žele slomiti. Nisu vojnici samo oni koji pucaju u bitki, već su vojnici i oni koji idu dalje te stisnu zube usprkos svemu, ako ne samo za sebe, onda za druge. Ti si vojnica! Borila si se za sebe i za svoj narod pišući dnevnik. No, vojnici pogibaju. Ni ti nisi iznimka. Tvoja sestra, majka, Peter i svaki drugi Židov u Drugom svjetskom ratu nisu bili iznimka. No u konačnici,

fizička smrt i nije toliko važna. Važno je ono što ostavljamo za sobom. I zato te ne mislim oplakivati. Neću biti tužna i pitati se zašto. Ti to ne bi htjela... Sjećat ću te se kao djevojčice mudrih riječi i vedrog duha, a ne kao žrtve Auschwitza. Sjećat ću se Anne Frank i važne poruke koju si svojim dnevnikom ostavila svijetu. Nisi umrla... Tu si, sa mnom, dok ti ovo pišem. Smiješ se i zauvijek ćeš se smijati jer te svijet čuo. Ja sam te čula!

Nisam ovo pismo zamišljala ovakvim. Htjela sam stati na zadnjoj rečenici prethodnog ulomka i tako završiti pismo, ali sada, nakon što mi je zvonilo u glavi dobrih pet minuta, u meni se probudilo... nešto. Neka emocija dosad nepoznata. Anna, je li i tebi bilo ovako kad si pisala? Jesi li imala potrebu vikati iz petnih žila? Rečenicom „*Ja sam te čula.*“, naljutila sam samu sebe. To što sam te ja čula nije dovoljno jer neki te ipak nisu čuli. Otkad te nema, izbili su novi ratovi, novi ljudi su ubijeni i novi logori su sagrađeni. Zar ljudima uistinu nije dosta? Zar misle da si pretjerala u svojem pisanju? Imam toliko sreće, Anna, toliko sreće što sam rođena u ovo vrijeme. Ironično, to shvaćam tek sad pisanjem ovog pisma. Svađam se sama sa sobom na papiru uvjeravajući se da će me netko čuti, a samim time da će i tebe čuti još jednom. Sad vjerojatno i tebe i čitatelja, a vjeruj mi i sebe, počinem gnjaviti dužinom ovog pisma. Eto vidiš, zato se divim tebi i tvom dnevniku; iz mene si izvukla stranicu više i sat vremena duže pisanje domaće zadaće, a to nešto govori.

Draga Anna, počivaj u miru znajući da djeca diljem svijeta imaju ovakve ili slične reakcije kad pročitaju tvoju priču, bar se nadam tome, jer ako sam ja jedina, onda je to zabrinjavajuće (ili za moje ili za svjetsko mentalno stanje).

Tvoja Kitty iz budućnosti